

บทนำ

สายน้ำหวงเหออันคดเคี้ยวเลี้ยวลดไหลระเร่ผ่านเมืองหลวงไปยังหมู่บ้านซินจีทางตะวันออก

หมู่บ้านซินจีเป็นเขตชุมชนเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำหวงเหออันเก่าแก่ยาวนาน รอบบริเวณเป็นผืนทรายยาวสุดลูกหูลูกตาและกออ้อดงใหญ่ไร้ขอบเขต ชาวบ้านในชุมชนจึงหาเลี้ยงชีพด้วยการสานเสื่อและจับปลา ผู้คนอาศัยอยู่บนผืนดินแห่งนี้กันอย่างสงบสุขมาหลายชั่วอายุคน

เข้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วง สายน้ำในแม่น้ำหวงเหอยังคงไหลพัดพาตะกอนมาเช่นปกติ บรรดาชาวประมงนั่งเหยียดแหจับปลาอยู่บนเรือลำน้อยริมฝั่งแม่น้ำ ต่างหันร่างเหยียดแหไปมาเช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า

เรือลำน้อยนับสิบลำทยอยพายกลับเข้าฝั่งหลังจากได้ปลาเต็มข้อง เหลือเพียงเรือไม่กี่ลำที่ยังได้ปลาไม่เท่าที่ใจต้องการจึงยังคงออกไปล่าต่อ พวกเขาไม่ทันสังเกตว่าระดับน้ำในแม่น้ำหวงเหอพลันสูงขึ้นเรื่อยๆ กระแส

คลื่นที่ซัดสาดเริ่มทวีความรุนแรง จนกระทั่งชาวบ้านที่อยู่บนฝั่งตะโกนเรียกพวกเขา...

"นี่ รีบเข้าฝั่งเร็วเข้า! แม่น้ำหวงเหอไหลป่ามาแล้ว!"

บรรดาชาวประมงที่ยังอยู่บนเรือต่างเงยหน้าขึ้นมองตามเสียง แม่น้ำหวงเหอไหลป่าอย่างนั้นหรือ เป็นไปได้อย่างไร ยังไม่ถึงเวลามิใช่หรือ ช่วงเวลาน้ำขึ้นปีนี้จะมาเร็วถึงเพียงนี้ได้อย่างไร

ทันทีที่เหล่าชาวประมงหันไปมองทางด้านน้ำก็ได้เห็นคลื่นกำลังโหมซัดสาด ผิวน้ำเดิมที่เคยเรียบนิ่งกลับกลายเป็นคลื่นยักษ์สาดกระหน่ำ มีหน้าซ้ำกระแสน้ำยังซัดเรือของพวกเขาให้ออกห่างจากบริเวณจับปลามากขึ้นทุกที

"รีบเข้าฝั่งเร็วเข้า! รีบเข้าฝั่งเร็ว!"

กลุ่มชาวประมงที่ยังอยู่บนผิวน้ำต่างพากันส่งเสียงร้อง เรือน้อยต่างรีบทยอยพายเข้าฝั่งทีละลำๆ

ทว่าเรือลำหนึ่งในบรรดานั้นกำลังลากแหที่เพิ่งเหวี่ยงออกไป และได้พบว่าแหถูกอะไรบางอย่างในกระแสน้ำพันเกี่ยวไว้ ชาวประมงรีบเรียกให้ภรรยาของเขามาช่วย สองสามีภรรยาออกแรงดึงแหสุดกำลัง แต่พวกเขากลับถูกแหนั้นลากเข้าหาเกลียวคลื่น เวลาเพียงชั่วพริบตาคลื่นยักษ์พลันโหมซัดใส่ ทั้งคู่ดำดิ่งหายลงสู่สายน้ำ...

จีเสีงเป็นบุตรสาวคนโตของชาวประมงสกุลจิน ยามที่บิดามารดาออกไปจับปลา นางซึ่งเป็นลูกคนโตมักตื่นขึ้นมาเข้าครัวหุงหาอาหาร เก็บกวาดบ้านเรือนและดูแลน้องสาววัยเยาว์ทั้งสามของนางเสมอ

ครั้งใดที่หุ้ยน้องสาวครองตื่นเช้า เด็กน้อยก็จะเข้ามาช่วยงานนางบ้าง

นานๆ ทีฮัวไคน้องคนที่สาม และฟู่ก๊วยน้องคนสุดท้ายก็มาช่วยงานนางบ้าง ทว่าส่วนใหญ่แล้วมักช่วยให้ยุ่งกว่าเดิมเสียมากกว่า

ถึงแม้สมาชิกทั้งหกในครอบครัวของนางจะไม่ร่ำรวยเงินทอง ทว่าทุกคนก็พอใจในสิ่งที่ตนมี จนกระทั่งวันที่สายน้ำในแม่น้ำหวงเหอไหลท่วมก่อนกำหนดได้พรากบิดามารดาของพวกนางไปอย่างไม่คาดคิด ครอบครัวที่เคยอยู่กันอย่างสงบสุขจึงไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ปีนั้นจีเสียงอายุได้เพียงสิบขวบ หุ้ยไ่ก้าขวบ ฮัวไคและฟู่ก๊วยก็เพิ่งจะเจ็ดแปดขวบเท่านั้น สี่พี่น้องผู้สูญเสียบิดามารดาไปอย่างกะทันหันตกอยู่ในสภาพไร้ที่พึ่งและไม่มีแม้แต่เงินจะฝังศพบิดามารดา พวกนางจึงยอมขายตัวเป็นบ่าวเพื่อนำเงินที่ได้ไปทำศพให้บิดามารดาตามคำเกลี้ยกล่อมและการจัดการของอาสะไ่ก้าข้างบ้าน

ปีนั้น พวกนางสูญเสียบิดามารดา

ปีนั้น พวกนางสี่พี่น้องพลัดพรากจากกัน

ปีนั้น ชะตาชีวิตของพวกนางหักเหไปคนละทาง

ปีนั้น ในที่สุดก็ผ่านพ้นมาแล้วหลายปี...

7

ปราสาทสระไหมแห่งเจียงหนาน

ใต้เงามุ้งมดสีแดงสด เหนือผ้าห่มปักลายนกยวนยาง จินฮัวไค
สวมใส่มงกุฎหงส์คลุมอาภรณ์ของเจ้าสาวนั่งอยู่บนขอบเตียง ดวงหน้าเล็กๆ
ฉายแววประหม่าถึงเจ็ดส่วน แววจันใจสองส่วน อีกหนึ่งส่วนคือความ
เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า

เหนื่อยเหลือเกิน

ที่แท้การเป็นเจ้าสาวก็เหน็ดเหนื่อยถึงเพียงนี้

ต้องตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อมัดหน้าแต่งตัว ศีรษะยังต้องเทินมงกุฎหงส์
ที่ใหญ่ยิ่งกว่าเครื่องทรงของนางจิว จะเดินได้ก็ต้องให้ผู้อื่นประคองท่าทาง
ทุลักทุเล จากนั้นก็ค่านับบรรพบุรุษสกุลเหอ ก่อนจะขึ้นเกี้ยวให้ผู้อื่นแห่
เข็ดขี้้นๆ ลงๆ มาตลอดทางจนถึงในเมือง ครั้นเกี้ยวมาถึงปราสาทสกุล
ซึ่งกวนยังต้องค่านับบรรพบุรุษของสกุลซึ่งกวนอีกคำรบ ทั้งกราบไหว้ฟ้าดิน

ค่านับท่านย่า ฮูหยินใหญ่ ฮูหยินรอง ฮูหยินสาม เมื่อก่านับผู้อาวุโสเสร็จ แล้วจึงค่อยประสานหมัดคารวะสามี

หมั่นโถวครึ่งลูกที่แม่มมาจางยึดใส่มือนางนั้นถูกกินหมดไปตั้งแต่อยู่บนเกี้ยวแล้ว ยามนี้ทุกคนกินดื่มเฉลิมฉลองกันอยู่ที่โถงด้านนอก แต่นางกลับทำได้เพียงแค่น้ำเตหุดใจจึงไม่มีใครคิดบ้างว่าจำเป็นต้องส่งอาหารให้เจ้าสาวบ้าง

การเป็นเจ้าสาวช่างเหนื่อยยากเช่นนี้เอง มีน้ำเล่าคุณหนูถึงได้หนีไปฮัวไคทอดถอนหายใจออกมายืดยาว... เฮ้อ ทิว

ผู้เป็นเจ้าสาวเงยหน้าขึ้นมองอักษร 'มงคล' ที่ติดอยู่รอบห้อง มีเทียนมงคลหนึ่งคู่วางอยู่บนโต๊ะ นางนั้นยังไม่อาจจะเชื่อตัวเองได้เลยว่าได้ผ่านพิธีมงคลมาแล้ว นางได้แต่งงานมาเช่นนี้แล้วอย่างนั้นหรือ

ตอนตื่นนอนเมื่อยามเช้าของวันนี้นางยังมีฐานะเพียงสาวรับใช้ผู้ติดตามคุณหนูของสกุลเทออยู่เลย ตอนนั้นก็...ไ้

'ร้านผ้าปักสกุลเทอ' ขึ้นชื่อเรื่องงานปักนานาชนิด ช่างฝีมือของสกุลเทอโด่งดังไปทั่วแผ่นดิน ส่วน 'ปราสาทสระไหมแห่งเจียงหนาน' ของสกุลซ่งกวนผลิตผ้าไหมล้วน มีไร่ม่อน ไร่น้ำ โรงไหม และโรงย้อมดูแลตั้งแต่การสาวไหมจวบจนถักทอออกมาเป็นผืนผ้า อาจนับได้ว่าครอบครองตลาดแพรพรรณของเขตเจียงหนานถึงกว่าครึ่ง สองสกุลรวมเป็นทองแผ่นเดียวกันถือเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ของท้องถิ่น ไม่มีใครคาดคิดถึงว่าคุณหนูผู้เป็นเจ้าสาวจะหนีการแต่งงานออกจากบ้านไป

เมื่อฮัวไคไปปลุกเรียกคุณหนูตอนเช้าตรู่ก็พบว่าบนเตียงไร้คน ที่แรกยังหลงนึกว่าคุณหนูตื่นตื่นใจตื่นเองแต่เช้า จนกระทั่งพบจดหมายลาง

ห้องนั่งตัวกลม

อยู่บนโต๊ะจึงได้รู้ชัดว่าเกิดเรื่องใหญ่เสียแล้ว

ท่านพ่อ ท่านแม่ ลูกกับท่านพี่รักกันด้วยใจจริง โปรดอภัยด้วย
ที่ลูกอกตัญญู

ฮัวไคไม่กล้าแพร่พรายเสียงดัง เพียงแต่นำจดหมายนี้ไปมอบให้
นายท่านและซูหยิน

นายท่านอ่านความจบไปหน้าพลันเกร็งค้าง ซูหยินอ่านความจบดวงตา
ก็เหม่อลอย รวมทั้งแม่เน่มาจางที่มีอาการไม่ต่างกัน คนสี่คนมองหน้าสบตากัน
ไปมาอยู่ในห้อง ต่างไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไป

ครั้นแล้วเสียงสาวใช้อีกคนก็ดังลอยมาจากภายนอก

'นายท่านเจ้าคะ ซูหยินเจ้าคะ ท่านลุงเงินแจ้งว่าจวนจะถึงฤกษ์มงคล
แล้ว เชิญนายท่านและซูหยินค่านับบรรพบุรุษเจ้าคะ'

ใกล้จะถึงฤกษ์ค่านับบรรพบุรุษ เช่นนั้นก็หมายความว่าเกี่ยวเจ้าสาว
ของสกุลซ่งกวนก็ใกล้จะถึงแล้วเช่นกันนะสิ

งานมงคลระหว่างซ่งกวนเหยา บุตรชายโทนของปราสาทสระไหม
แห่งเจียงหนานซึ่งสืบทอดกิจการมากกว่าสามชั่วอายุคน กับเหอเสาเย่า
บุตรสาวแห่งร้านผ้าปักสกุลเหอ เดิมทีควรเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างที่สุด
ใครเลยจะรู้ว่าจะเกิดเรื่องงามหน้าให้แล้ว

ให้ออกไปตามตัวเจ้าสาวกลับมาหรือ คนหนีไปตั้งแต่กลางดึกคง
ไม่อาจตามกลับมาได้ในทันที อีกทั้งเรื่องที่ถูกสาวหนีไปกับคนงานในบ้าน
ช่างเป็นเรื่องที่ไม่อาจป่าวประกาศออกไปได้ ทำได้เพียงส่งคนออกไป

ตามอย่างลับๆ ไม่ให้เป็นที่เอิกเกริกโดยเด็ดขาด

ให้ขอเลื่อนพิธีกับทางสกุลซึ่งกวนก็เกรงว่าจะไม่ง่าย

สกุลซึ่งกวนรำรวยมั่งมีเป็นหนึ่งใน แม่น้ำจวนขุนนางยังไว้หน้านับถือ นายท่านผู้เป็นประมุขของตระกูลเสียชีวิตด้วยโรคภัยไข้เจ็บได้หลายปีแล้ว เหลือเพียงมารดาบังเกิดเกล้ากับแม่เล็ก พี่สาวผู้ครองตนเป็นโสทหนึ่งนาง สุหยินสามคน บุตรสาวอีกสามคน ทั้งบ้านมีสตรีถึงเก้านาง แต่มีคุณชายน้อย เพียงหนึ่ง ไม่ใช่การง่ายที่จะรอให้คุณชายเติบโตใหญ่มารับช่วงดูแลต่อ ครั้นเมื่อถึงคราวมีงานมงคลจึงทุ่มเทพริชต์จัดงานอย่างสุดกำลัง ไม่ต้องพูดถึงผู้ติดต่อค้าขายในวงการ แม้กระทั่งขุนนางรับใช้ราชสำนักก็ล้วนเชิญ มาไม่น้อย พิธีการจึงไม่อาจเลื่อนไปได้เลย

เมื่อเห็นว่าจวนเจียนจะได้ฤกษ์ จู่ๆ แม่นมจางก็เสนอหนทางชวนให้ ตื่นตระหนกออกมา 'สู้ให้ฮัวไคเข้าพิธีแทนเสैया่ไม่ดีกว่าหรือ'

นายท่านสกุลเหอซึ่งนั่งเหม่อคว้างมาโดยตลอดได้ยินคำของแม่นมจาง เข้าก็พลันคืนสติกลับมา 'ฮัวไค? เข้าพิธีแทน?'

'ถูกต้องแล้วนายท่าน สุหยิน ขบวนเกี่ยวจากปราสาทสระไหมใกล้ จะถึงแล้ว เรามีอาจให้พวกเขาแห่เกี่ยวเปล่ากลับไปได้ ปราสาทสระไหม เชื้อเชิญขุนนางใหญ่มามากมาย หากไร้ตัวเจ้าสาว ไม่แน่ว่าเราจะถูกกล่าวหา ว่าจงใจลบหลู่เหล่าขุนนางราชสำนัก ถึงตอนนั้นเรื่องจะวุ่นวายไปกันใหญ่'

นายท่านสกุลเหอพยักหน้า 'ถูกของเจ้า'

ลบหลู่ขุนนางผู้ใหญ่ก็เท่ากับดูหมิ่นราชสำนัก ดูหมิ่นราชสำนักก็ เท่ากับไม่เห็นจักรพรรดิอยู่ในสายตา ไม่เห็นจักรพรรดิอยู่ในสายตาก็... นายท่านเหอตัวสั่นสะท้าน ไม่กล้าคิดต่อถึงผลที่จะตามมา

ห้องนั่งตัวกลม

'แม่ในบ้านจะมีสาวใช้มากมาย แต่ต้องหาคนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน ทั้งยังรู้จักคุณหนูเป็นอย่างดี เช่นนั้นแล้วก็ไม่ใช่แม่สาวใช้ชั่วโค่นีทรอกหรือ' แม่มมจางชี้แจงถึงเหตุผลต่อ

'ตั้งแต่ซื้อนางเข้ามาในบ้านตอนแปดเก้าขวบก็ให้เป็นเพื่อนเล่นกับคุณหนูมานับแต่นั้น จะมีใครรู้จักคุณหนูดีเท่านางอีกเล่า สุหยิน ท่านอย่าหาว่าข้าพุดมากเลย เมื่อสองปีก่อนท่านเย็บกระโปรงให้คุณหนูยังสั้นเกินไป แต่ชั่วโค่นีเย็บเสื้อผ้าภรณ์ให้คุณหนูทุกปี ความยาวสั้นไม่ขาดไม่เกิน'

สุหยินเหอได้ฟังแล้วก็มึนหน้าละอายใจ

'ถึงอย่างไรการแต่งงานครั้งนี้เพิ่งกำหนดเมื่อครึ่งปีก่อน คุณชายชิ่งกวนยังไม่เคยได้พบเห็นคุณหนู สาวใช้ชั่วโค่นีหน้าตาน่าเอ็นดูใช้ได้ให้นางแต่งงานแทนคุณหนูไปก่อน เรื่องราวจะได้ไม่บานปลายใหญ่โตจนยากจะจัดการ'

เมื่อแม่มมจางกล่าวจบ นายท่านและสุหยินสกุลเหอกก็หันหน้าไปมองชั่วโค่นีพร้อมกันอย่างมิได้นัดหมาย ต่างคนต่างจดจ้อง เพ่งดู และเฝ้ามอง

ชั่วโค่นีลุกไปถึงหัวใจ นายท่านและสุหยินคงจะไม่ทำตามความคิดพิสดารนี้จริงๆ หรอกกระมัง

'ชั่วโค่นี' สุหยินเหอจับมือนางขึ้นมา 'ข้ารู้ว่าเรื่องนี้ชวนให้ลำบากใจนัก แต่นอกจากเจ้าแล้วก็มองไม่เห็นใครจะเหมาะสมอีก เรื่องนี้ใหญ่หลวงยิ่งให้คนรู้หน่อยเท่าไรก็ยิ่งเป็นการดี เจ้าว่าเช่นนั้นหรือไม่'

ฮือๆ นางสามารถพูดว่า 'ไม่' ได้ด้วยหรือ

นายท่านเหอกกล่าวเสริมขึ้น 'พวกเราเห็นว่าเสาะหาชอบพอกับเจ้าคนแซ่งนั้น แต่เจ้าลองคิดดูสิ เจ้านั้นเป็นแค่เพียงคนงานในบ้าน รู้จักอะไรเพียง

ไม่กี่ตัวด้วยซ้ำ จะให้เสैयाของเราแต่งงานกับเขาได้อย่างไร เรายังก็
เกรงว่าปล่อยนานไปจะยิ่งถลำลึก ถึงได้รับรื้อนกำหนดงานแต่งงานขึ้น
คุณชายปราสาทระโหมหรือทั้งหนุ่มแน่น ทั้งหัวหาญ ทรัพย์สมบัติก็มาก
แม่นางน้อยตั้งมากมายอยากจะแต่งงานกับเขาแทบตายยังไม่สำเร็จ แต่
เสैयाกลับ...นางกลับ...เฮ้อ'

นายท่านเหอทอดถอนใจยาว ถ้อยคำทั้งหลายไม่อาจเอ่ยออกมาได้
ฮัวไคเองก็อดถอนหายใจออกมาไม่ได้เช่นกัน

แม้จะไม่ปรารถนา แต่ท่าทางของนายท่านกับสุหยิน รวมทั้งแม่มัจจ
คุณคล้ายกับว่าอยากจะทำให้ความวุ่นวายแผ่กระจายอยู่ในวงที่แคบที่สุด

หากวันนี้นางร้องโวยวายออกมาว่า 'แยแล้วนายท่าน สุหยิน คุณหนู
หนีไปแล้วเจ้าคะ' ให้คนทั้งบ้านรู้กันทั่ว เรื่องราวต่อจากนั้นคงไม่ใช่การ
เข้าพิธีแต่งงานแทนเป็นแน่ แต่พูดอีกที หากนางร้องโวยวายออกมาจริง ผลที่
ตามมาอาจจะเลวร้ายกว่านี้ก็ได้

หากรู้แต่แรกว่าคุณหนูจะหนีออกจากบ้าน เมื่อคืนนางจะนอนเฝ้า
คุณหนูอยู่หน้าเตียงไม่ให้เหตุการณ์พลิกผันนี้เกิดขึ้นได้

แต่งงานแทน? ไห่...

สกุลซ่งกวนเฉิงแบกขุนนางผู้ใหญ่มาหลายคน แต่กลับไร้เจ้าสาว
คอยยกน้ำชา ผลของการ 'ลบหลู่ขุนนางราชสำนัก' อาจจะทำให้รากฐาน
ที่สกุลเหอสิ่งสมมากกว่าร้อยปีสูญสิ้นไปในพริบตา

นายท่านและสุหยินมีบุญคุณต่อนาง ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็ไม่อาจทำให้
พวกเขาตกระกำลำบากได้

การสวมรอยแต่งงาน แม้จะเสียงอันตรายและเหลวไหลสิ้นดี แต่ก็เป็น

วิถีทางเดียวในยามที่ไร้ซึ่งหนทางใด เพียงแต่...

'ถ้าหาก...ถูกจับได้จะทำอย่างไรเจ้าคะ คุณหนูเก่งทั้งการแต่งคำกลอน ทั้งดีดพิณ เชี่ยวชาญภาพวาดลายอักษร เมื่อสองเดือนก่อนยังวาดภาพ พระพุทธรูปองค์มอให้แก่สุหทัยผู้เฒ่าสกุลซังกวนด้วย แต่ข้าทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง คุณชายซังกวนไม่ใช่คนโง่เขลา จะต้องจับได้แน่ๆ'

'ไม่หรอก' แม่มมจางรีบค้าน 'บุตรสาวสกุลฟางบอกว่าตนเองเล่นได้ ตอนหลังพบว่ารู้จักเพียงไม่กี่เสียง คุณชายสกุลซังกวนก็ขึ้นชื่อว่าการต่อสู้อีก แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงสองสามกระบวบท่า ธิดาแห่งวังอ๋อง อ้างว่าตนระบำแบบแดนตะวันตกได้ ผลสุดท้ายผู้ที่เคยพบเห็นต่างดูไม่ออกว่า เช่นนั้นคือการรำรำร่า ต่อให้เจ้าแต่งเข้าไปแล้วถูกพบว่าเป็นบทรบการ ดนตรีก็ไม่เห็นเป็นอะไร'

เป็น...เช่นนั้นจริงๆ ด้วย

เรื่องของคุณหนูสกุลฟาง คุณชายซังกวน และธิดาวังอ๋อง นางเคย ได้ยินมาเหมือนกัน เพื่อให้ครอบครัวของคู่หมั้นดูแคลน โดยมากก่อน แต่งงานก็ล้วนอวดอ้างเกินจริงกันทั้งนั้น ฮัวไคสังหรณ์ใจว่าต่อจากนี้ไปไม่กี่เดือนคนทั้งเมืองคงจะกล่าวขวัญกันทั่วว่าคุณหนูแห่งร้านผ้าปักสกุลเหอ เขียนอักษรไม่เป็นแม้แต่ตัวเดียวยังกล้าคุยโวว่าแต่งบทรบก็ได้

'แต่เขาเคยเห็นภาพวาดของคุณหนูแล้วนะเจ้าคะ...'

'ภาพวาดล้นหลอกตาคนทั้งนั้น บ้านไหนๆ ก็ให้ช่างวาดตาโตขึ้น อีกนิด ปากเล็กลงอีกหน่อย แม่นางอ้วนกลมก็วาดให้ผอมลงบ้าง แม่นาง ผอมบางก็วาดให้อวบอ้วนขึ้นเช่นกัน' แม่มมจางยังโหม่นน้ำใจฮัวไคต่อ

'ขอเพียงสุหทัยผู้เฒ่าบอกว่าเจ้าคือเหอเสาเย่า ข้าเอาหัวเป็นประกัน

เลยว่าแม่แต่แม่นมของคุณชายก็ต้องบอกว่าเจ้าเป็นคุณหนูมาแต่อ่อนแต่ออก
ต่อให้คุณชายซังกวนนี่กสงสัยก็ไม่อาจพูดได้ว่าเจ้าไม่ใช่

เอ้อ งั้นก็คงไม่เป็นไรระมัง

ถ้าหากย่าแท้ๆ แม่แท้ๆ กระทั่งแม่นมบอกว่าใช่ คนทั่วไปก็ต้องคิดว่า
ใช่เช่นนั้นแน่

นอกจากนี้คนในคฤหาสน์ที่เคยเห็นคุณหนูก็ไม่ใช่ว่ามาก คนที่
รู้จักหน้าค่าตาของคุณหนูก็คงไม่ไปถึงปราสาทสกุลซังกวน ด้วยเหตุนี้จึง
ไม่น่ามีอันตรายว่าจะถูกเปิดเผยตัว

และแล้วก็เป็นอย่างนี้ ฮัวโคกลับมาที่ห้องของคุณหนูพร้อมด้วย
แม่นมจางเพื่อสวมใส่ชุดพิธีสีแดงสด คลุมผ้ามวงคลุมบังหน้าตา จากนั้น
จึงคำนับบรรพบุรุษฝ่ายเจ้าสาว ก่อนจะขึ้นเกี่ยวสวมรอยเป็นสุหยินน้อยแห่ง
ปราสาทสกุลซังกวน...

ในที่สดงานเลี้ยงมงคลอันแสนยึดเยื้อยาวนานก็จบลง

ซังกวนเหยาหมิ่นเมาเพียงสามส่วน ค่อยๆ เดินมาถึงที่ซึ่งเป็นเรือนหอ
เรือนหลังนี้ท่านย่าสร้างแยกออกมาเพื่อการที่เขาดูแต่งงานโดยเฉพาะ

ความจริงมิได้จำเป็นถึงเพียงนั้น แต่หลังจากที่เขาได้หมั้นหมาย
ท่านย่า ท่านย่าเล็ก ท่านป้า ท่านแม่ใหญ่ แม่รอง และท่านแม่ของเขา
ก็ตื่นแต่เช้าลือกำลังจวนวุ่นใจ เขาจึงเสนอเรื่องเรือนหอให้พวกนางได้มีอะไร
ทำบ้าง บรรดาสตรีแห่งปราสาทสกุลซังกวนจึงรีบเร่งยินดี ยุ่งง่วนกับการ
จัดจ่ายซื้อของ

สำหรับซังกวนเหยา เพียงได้เห็นผู้อาวุโสที่กลม่อเกลี้ยงเกลี้ยงดูเขามา

ห้องนั่งตัวกลม

ตั้งแต่เล็กมีความสุขก็เพียงพอแล้ว

เมื่อซังกวนเหยาเดินเข้ามาในเรือนเล็ก แม่นมจางซึ่งคอยดูแลเจ้าสาวมาตั้งแต่เข้าก็รีบประสานมือค้ำหน้าเขา "ท่านเขย"

สาวใช้ที่ซื้อใหม่ทางด้านข้างสองสามคนเตรียมจะเปิดประตูห้องหอให้เขาอย่างรู้งาน ทว่าเขากลับโบกมือห้ามก่อนจะมอบเงินรางวัลให้พวกนางแยกย้ายไป

ซังกวนเหยาผลักประตูที่ติดป้ายอักษรมงคลออกแล้วกวาดตามองในห้อง เห็นเทียนแดงกับสุราร่วมเคียงตั้งเด่นอยู่บนโต๊ะ

เจ้าสาวของเขานั่งอยู่ตรงขอบเตียง

ปีนี้เหอเสาเย่าอายุสิบแปดปี ว่ากันว่าฝีมือบรรเลงพิณ เล่นหมากกล้อมเขียนลายอักษร และวาดภาพของนางนั้นเป็นหนึ่งไร้ที่เปรียบ เพียงแต่เขารู้ชัดว่าสิ่งเหล่านั้นล้วนไม่ใช่จุดสำคัญแต่อย่างใด เพราะการที่สองบ้านกลายเป็นทองแผ่นเดียวกันก็เพื่อผลประโยชน์ทางการค้า

เมื่อได้เกี้ยวพาราสีกันแล้ว ร้านผ้าปักสกุลเหอกี้จะซื้อแพรพรรณจากสกุลซังกวนได้ถูกลง ขณะที่บุตรสาวของคฤหาสน์เหอแต่งเข้าสกุลซังกวนมาแล้ว ต่อไปภายหน้าอำนาจของร้านผ้าปักก็จะตกแก่ปราสาทสระใหม่แห่งเจียงหนาน

ด้วยเหตุนี้แม้ว่าสาวจะเคยเห็นกันเพียงแคในภาพวาด แต่ก็สามารถแต่งงานเป็นสามีภรรยากันได้

ซังกวนเหยาไม่ได้หวังอะไรจากเหอเสาเย่ามากมาย ขอเพียงนางดูแลปรนนิบัติเหล่าแม่ป้าและท่านย่าทั้งสองของเขา รวมทั้งให้กำเนิดทายาทโดยไวก็เพียงพอ

แม้สกุลซึ่งกวนจะมีกิจการยิ่งใหญ่ แต่แท้จริงแล้วภายในช่างเงิบเหงา หากสามารถมีเด็กเล็กๆ มาวิ่งเล่นสักหลายๆ คน ผู้ใหญ่ในบ้าน คงจะสุขใจยิ่ง

ซึ่งกวนเหยาปิดประตูอย่างง่ายดาย เห็นเงาร่างน้อยๆ บนเตียง ขยับวูบดูคล้ายกับสะดุ้งเกร็ง

นางกำลังตื่นเต้นหรือ

ซึ่งกวนเหยาพบว่าไหล่ของนางห่อเล็กลงเรื่อยๆ ตามจิ้งหะกั่วที่เขาดินเข้าหา ดูท่านางคงจะตื่นเต้นสุดกำลัง

ตื่นเต้นนั้นเป็นเรื่องดี เพราะเขาไม่หวังให้เจ้าสาวของเขาเป็นคนไร้ซึ่งชีวิตจิตใจ

เขากระแอมเบาๆ ทีหนึ่งก่อนจะเลิกผ้าคลุมหน้าขึ้นช้าๆ และแล้วใบหน้าเล็กขาวผุดผ่องก็สะท้อนอยู่ในแววตา

ดวงตานางกลมโต จมูกเรียวเล็ก กลีบปากกระจุ้มกระจิม แม้จะไม่เหมือนคนในภาพวาดเลยแม้แต่บ่อย แต่หากจะกล่าวกว้างๆ ก็นับว่าไม่เลว

เพียงแต่นางยังดูเด็กชอบกล

นางอายุสิบแปดปี แต่ดูแล้วกลับเหมือนเพียงสิบห้าสิบหก

ร่างเล็กบนเตียงถูกเขาจ้องมองไม่วางตาใบหน้าก็พลันแดงเรื่อ นางก้มหน้าลง ท่าทางคล้ายกับไม่รู้จะวางมือไม่ว่างที่ใดดี

นางช่าง...น่าสนใจยิ่ง

ทั้งที่เป็นยอดหญิงผู้เพียบพร้อมจากสกุลใหญ่ แต่ทำไมจึงดูคล้ายเด็กน้อยก็ไม่ปาน ทว่าหากให้พูดตามตรง กระต่ายขาวตัวน้อยที่กำลังลนลานอยู่ตรงหน้าเขาในตอนนี้อยู่ขวามองว่าคุณหนูลูกผู้ดีที่มักเคร่งขรึมนิ่งเฉย

น้องหญิงตัวกลม

เป็นไหนๆ

"น้องหญิง"

ฮัวไคหัวใจเต้นโครมครามอย่างอดไม่ได้ น้อง...น้องหญิงหรือ...

ชายผู้นี้เรียกนางว่าน้องหญิง...

ไม่รู้ว่าเขาดูออกหรือไม่ นางอายุอ่อนกว่าคุณหนูถึงสามปี หวังว่าเขาคงไม่จับพิรุณนางได้ว่าแท้จริงแล้วเฟิงจะถึงวัยปักปันมวยผม*

ฮัวไคอดแอบมองดูเขาแวบหนึ่งไม่ได้ เป็นอย่างที่ว่าแม่นมจางพูดไว้ไม่ผิด คนจริงกับภาพวาดแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เขาน่ามองยิ่งกว่าในภาพวาดเสียอีก

เรียวกวีโก่งสูง ดวงดาววประกายร้อนแรง

สามีของนาง...

ฮัวไคพลันนึกถึงคำสอนเรื่องในห้องหอที่แม่นมจางกระซิบบอกเมื่อครู่ขึ้นมาทันที...

ซึ่งกวนเหยาประคองนางขึ้นจากเตียง "ดื่มสุราร่วมเคียงกันเถอะ"

เมื่อดื่มสุราร่วมเคียงแล้ว น้องหญิงน้อยของเขาก็หน้าแดงขึ้นเป็นเท่าทวี

เขาพบว่าแม่นางจะไม่ใช่คนงามเลิศล้ำอะไร แต่สีหน้าท่าทางของนางก็มีประกายอ่อนโยนละมุนละไม ขวนให้รู้สึกใคร่เอ็นดู

ซึ่งกวนเหยาวางจอกสุราลง ในขณะที่กำลังจะปลดชุดมงคลของนางออก น้องหญิงน้อยก็เอ่ยประโยคแรกของคำคืนนี้ขึ้นว่า...

"ได้...ได้โปรดรอประเดี๋ยว"

* ชาวจีนในสมัยโบราณถือว่าอายุ 15 ปีเป็นช่วงเวลาที่เด็กหญิงก้าวเข้าสู่วัยสาว สามารถปักปันท่าผมได้แล้ว

เขาหยุดมือรอคอยนางพูดให้จบ

เพียงแต่เห็นน้องหญิงจับให้เขานั่งรออยู่บนเก้าอี้ แล้วตัวนางก็สุด
ลมหายใจเข้าลึกๆ ทีหนึ่ง ก่อนจะประสานหมัดคูกเขาค้ำน้ำหนักกระทัน
คีระจะจรดฟัน

"ท่านพี่"

แม้จะไม่รู้ว่าเหตุใดนางจึงต้องมีพิธีตองกับเขามากถึงเพียงนี้ แต่ก็
นึกได้ว่านางคงต้องการขอความเมตตา ให้เขาดูแลปกป้องนางนับแต่นี้
ต่อไป

ในเจียงหนานนั้นมีได้มีธรรมเนียมเช่นนี้มาก่อน คงจะเป็นสุหยิน
สกุลเหอผู้มีพื้นเพมาจากทางเหนืออบรมสั่งสอนนางกระมัง

แต่โบราณมาสตรีต้องถือสามีเป็นฟ้า ได้สามีดีชะตาชีวิตรุ่งเรือง
ได้สามีชั่วก็ได้แต่เพียงกล้ำกลืนฝืนทน ชั่งกวนเหยานึกถึงพี่สาวคนโต
แม้นางจะแต่งงานกับคุณชายของสกุลใหญ่ แต่สามีกลับไม่เป็นไรเป็นพาย
วันๆ เอาแต่ลอยชายอยู่ในหอโคมเขียว ถึงนางจะรู้หนังสือแตกฉานประเพณี
ทั้งคอยปรนนิบัติพ่อแม่สามีอย่างดี แต่ก็ไร้ประโยชน์ ทำดีเพียงใดก็มีได้รับ
ความรักจากสามี หากไม่เพราะฝ่ายนั้นเห็นแก่ทรัพย์สินและอำนาจของ
สกุลชั่งกวน เกรงว่านางคงถูกขอย่าไปนานแล้ว

ชั่งกวนเหยาโน้มตัวลงประคองฮัวไคให้ลุกขึ้น ครั้นเห็นสีหน้านาง
กระวนกระวายไม่เป็นสุขก็บอกกล่าวอย่างนุ่มนวล

"วางใจเถอะ ข้าไม่ชอบพนันขันต่อและไม่นิยมเที่ยวหอคณิกา เพียง
ไปหอสุราบ้างบางครั้ง รู้จักมักคุ้นกับแม่นางร้องรำด้วยคนหนึ่ง แต่ก็เป็น
แค่สหาย อาจจะไปรำสุราทวยปริศนากับหมู่มิตรที่ริมทะเลสาบบ้าง

ห้องหญิงตัวกลม

เป็นครั้งคราว ทว่าก็ไม่ได้เกล็ดไปข้ามคืน"

คำเหล่านี้ย่อมมิได้กล่าวความจริงออกไปทั้งหมด แต่ในเมื่อเขาคือสามีของนาง ทั้งยังอาวุโสกว่านางถึงเจ็ดปี การปลอมประโลมนางจึงเป็นสิ่งที่สมควรกระทำ

ซึ่งกวนเหยาพูดจบจึงได้เห็นรอยยิ้มของภรรยาเป็นครั้งแรก

เขาเพิ่งค้นพบว่ายามที่ห้องหญิงของตนแย้มยิ้มนั้น...ช่างงดงามยิ่งนัก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)